

Քամույ
քշվածները

Bookmark

Margaret Mitchell

Gone
with the wind

BOOKMARK

Մարգարետ Միտչել

Քամույ
քշվածները

Վեպ
Հատոր առաջին

Թարգմանությունն անգլերենից՝
Անուշ Սեդրակյանի

ԵՐԵՎԱՆ
2021

ՀՏԴ 821.111(73)-31 Միտչել
ԳՄԴ 84(7ԱՄՆ)-44
Մ 756

Միտչել Մարգարետ
Մ 756 Քանուց քվաճները: Վեպ / Մ. Միտչել; Թարգմանությունն անգլերենից՝
Ա. Սեդրակյանի.- Եր.: Newmag, 2021. Հատոր առաջին.- 592 էջ:

Վեպի գործողությունները տեղի են ունենում Ջորջիա նահանգի Քլեյթոն շրջանում և Ատլանտա քաղաքում: Ամերիկայի քաղաքացիական պատերազմի և վերակառուցման դարաշրջանն է: Պլանտացիաների հարուստ սեփականատիրոջ երես առած դուստրը՝ Սքարլեթ Օ՛Հարան, պատերազմի ժամանակ և դրանից հետո պետք է պայքարի սովի, աղքատության դեմ, պահպանի հորից ժառանգություն ստացած հողակտորը և փորձի գտնել իր երջանկությունը: Սա Մոխրոտիկի պատմությունն է՝ հակառակ շարադրանքով. հարուստ և անհոգ գեղեցկուհին աղքատության ու սովի է մատնվում: Վեպն անհոգ աղջկա դժվարին հասունացման մասին է:

ՀՏԴ 821.111(73)-31 Միտչել
ԳՄԴ 84(7ԱՄՆ)-44

Գրքի գլխավոր գործընկեր
«Հայաստանի էլեկտրական ցանցեր» ՓԲԸ
www.ena.am

ISBN 978-9939-884-23-3

Copyright © 1936 by The Macmillan Company

Copyright renewed © 1964 by Stephens Mitchell and Trust Company of Georgia as Executors of Margaret Mitchell Marsh. Copyright renewed © 1964 by Stephens Mitchell.

Այս գրքի հայերեն թարգմանության և հրատարակության իրավունքները պատկանում են «Նյու Մեգ» ՍՊԸ-ին:

Bookmark

Սքարլեթ Օ'Հարան գեղեցկուհի չէր, բայց նրա հմայքի ու կախարդանքի գերին էին դառնում շատ տղամարդիկ, որոնց թվում էին նաև Թարլթոն երկվորյակները: Նրա դեմքին բացառիկ կերպով զուգակցվում էին մոր՝ ֆրանսիական ծագումով ազնվականի անսովոր դիմագծերը և առողջ, ծանրաշարժ իռլանդացի հոր խոշոր, արտահայտիչ դիմախաղը: Լայն այտոսկրերով և սուր կզակով Սքարլեթի դեմքն ականա գրավում էր մարդկանց հայացքները, հատկապես առանձնանում էին շեղ, բաց կանաչ, թափանցիկ աչքերը՝ սև թարթիչների շրջանակի մեջ: Շուշանաթույր ճակատին դեպի քունքերը ձգվող անթերի հոնքերն էին. այդ ճերմակ մաշկը՝ հարավի կանանց հպարտությունը, որը նրանք պաշտպանում էին Ջորջիայի կիզիչ արևից՝ գլխարկների, քողերի և ձեռնոցների օգնությամբ:

Ստյուարտ և Բրենտ Թարլթոնների ընկերակցությամբ, իր հոր ընդարձակ կալվածքի՝ Տառայի շենքին նստած, Սքարլեթն աչք էր շոյում: 1861-ի ապրիլյան պայծառ օրը մոտենում էր ավարտին: Սքարլեթի ծաղկավոր, կանաչ զգեստը, որը կարելու համար պահանջվել էր տասներկու յարդ մուսլին, փրփրադեզ ալիքների նման սփռվել էր շուրջը: Այն ներդաշնակորեն համադրվում էր անկրունկ, մետաքսե, կանաչ մաշիկների հետ, որ հայրը նոր էր բերել Ատլանտայից: Զգեստի վերնամասն ամուր գրկում էր Սքարլեթի իրանը՝ ի ցույց դնելով կոմսությունում ամենաբարալիկ մեջքը և լավ ձևավորված կուրծքը: Զգեստի կոկիկ դարսերը, ծնկներին դրված փոքր, սպիտակ ձեռքերը կարող էին մոլորեցնել շատերին, մինչդեռ անհանգիստ, կրակոտ և կամային աչքերը հակասում էին բարձրաշխարհիկ զսպվածությանը և մատնում աղջկա իրական բնույթը, նրա աշխարհիկ վարքագիծը մոր խրատների և դայակի հանդիմանությունների արդյունքն էր, իսկ աչքերը՝ բնության պարզև:

Սքարլեթի երկու կողքերին, բազկաթոռներին, ազատ փռվել էին երկվորյակները՝ հմուտ հեծյալների երկարաճիտ կոշիկներով, մկանուտ ոտքերն առաջ ձգած: Տղաները ծիծաղում էին և շաղակրատում, իսկ արևի շողերը, թափանցելով զարդանախշած ապակիների միջով, սահում էին նրանց դեմքերին՝ ստիպելով կկոցել աչքերը: 19-ամյա երկվորյակները հաղթանդամ էին, մկանուտ, արևայրուքով, կարմրամազ, երկուսն էլ հագել էին կապույտ բաճկոն, մանանեխի գույնի տաբատ, և անհնար էր նրանց զանազանել, ինչպես բամբակի ծաղիկները:

Նորափթիթ սաղարթի զմրուխտե ֆոնին մայր մտնող արևի շեղ շողերի տակ փայլվում էին ծաղկած հոնենու ձերմակ ձյուղերը: Երկվորյակների ձիերը՝ տերերի պես ոսկեգույն աշխետներ, կարմրամազ, կապված էին շքամուտքի ծառուղու մոտ, իսկ ձիերի ոտքերի մոտ գզվռտվում էին անհանգիստ, նիհար որսաշները, որոնք միշտ ուղեկցում էին երկվորյակներին: Մի փոքր հեռու պառկած էր դալմատիենյան դոգը և իսկական ազնվացեղ շան նման համբերությամբ սպասում էր իր ընթրիքին:

Երկվորյակները, ձիերն ու որսաշները ոչ միայն անբաժան ընկերներ էին, այլև մտերիմներ: Նրանք առողջ էին, երիտասարդ, ճարպիկ և ձկուն: Թե՛ մարդիկ և թե՛ կենդանիները կենսախիսնդ էին և անհոգ, կրակոտ և վտանգավոր, բայց նրանք հեզ ու խոնարհ էին այն մարդկանց ձեռքերում, որոնք գիտեին, թե ինչպես պետք է կառավարել իրենց:

Երեք երիտասարդներն էլ սովոր էին ագարակատիրոջ ճոխ կյանքին, նրանց բոլոր քմահաճույքներն անմիջապես կատարվում էին, բայց նրանք բնավ էլ երեսառած անբաններ չէին: Բաց երկնքի տակ կյանքն անցկացնող գյուղաբնակների հատուկ աչալրջությունն ու կենսախնդությունը բնորոշ էր այդ մարդկանց, զգացվում էր, որ նրանք գլուխները չէին ծանրաբեռնում գրքային տաղտկալի ձշմարտություններով: Ջորջիայի Քլեյթոն շրջանում իրականությունն այլ էր, քան Սավաննայում, Օգուստայում և Չարլսթոնում, կյանքն այստեղ ավելի պարզ էր ու հասարակ: Հարավի առավել նստակյաց հնաբնակները վերևից էին նայում Ջորջիայի հյուսիսում ապրողներին: Հյուսիսային այդ տեղանքում դասական կրթություն չունենալը բնավ ամոթալի չէր, եթե մարդու խելքը կտրում էր առավել կարևոր այնպիսի հարցերում, ինչպիսիք էին որակյալ բամբակ աճեցնելը, լավ ձիավարելը, դիպուկ կրակելը, նրբորեն սիրահետելը, ջենթլմենաբար խմիչք մատուցելը և այլն:

Երկվորյակները գերազանց տիրապետում էին այդ հմտություններին, սակայն բացարձակ զուրկ էին գրքային որևէ իմաստություն մտապահելու կարողությունից: Նրանց ընտանիքին էր պատկանում շրջանի ձիերի ու ստրուկների ամենամեծ թվաքանակը, բայց տղաներն ավելի քիչ քերականություն գիտեին, քան նրանց հարևան քրեքերների* աղքատ ընտանիքը:

Հենց այդ էր պատճառը, որ այդ ապրիլյան պայծառ օրը Ստյուարտը և Բրենտը պարապ ժամանակ էին անցկացնում Տառայի բակում: Նրանց հենց նոր հեռացրել էին Ջորջիայի համալսարանից, ինչը չորրորդն էր վերջին երկու տարում: Նրանց ավագ եղբայրները՝ Թոմը և Բոյդը, երկվորյակների հետ տուն վերադարձան, քանի որ չցանկացան ուսանել իրենց եղբայրներին վտարած ուսումնական հաստատությունում: Ստյուարտի և Բրենտի համար համալսարանից հեռացված լինելը մի զվարճալի կատակ էր, և Սքարլեթը, որ Ֆայեթվիլի կանանց ակադեմիան ավարտելուց հետո ձեռքը գիրք չէր վերցրել, համակարծիք էր նրանց հետ:

— Վստահ եմ, որ երկուսդ էլ բնավ չեք վշտացել համալսարանից հեռացվելու համար: Բայց ի՞նչ կասեք Բոյդի մասին: Նա ուզում էր կրթություն ստանալ, իսկ ձեր պատճառով դուրս եկավ Վիրջինիայի, Ալաբամայի և Հարավային Կարոլինայի համալսարաններից: Այդպես նա երբեք ուսում չի ստանա:

— Դե, նա կարող է իրավագիտություն սովորել դատավոր Պարմալիի գրասենյակում՝ Ֆայեթվիլում, – անհոգաբար պատասխանեց Բիլլը, – միևնույն է, մենք կիսամյակը չէինք ավարտելու:

— Բայց ինչու՞...

— Որովհետև պատերազմ է լինելու, այ՛ հիմարիկ:

— Ամեն վայրկյան կարող է պատերազմ սկսվել: Հուսով եմ՝ չես կարծում, որ մենք պատերազմական ժամանակներում պիտի գնանք դասի:

— Դուք գիտեք, որ ոչ մի պատերազմ էլ չի լինի, – ասաց Սքարլեթը ձանձրացած, – պարապ զրույցներ են: Պարոն Էշլի Վիլքսը և նրա հայրն անցյալ շաբաթ ասացին հայրիկին, որ մեր հանձնակատարները բարեկամական համաձայնության են գալու պարոն Լինկոլնի հետ Կոնֆեդերացիայի խընդրի շուրջ: Ցանկիները չափից դուրս վախկոտ են մեզ հետ կռիվ սկսելու համար: Պատերազմ չի լինելու, և ես չեմ ուզում դրա մասին լսել:

* Քրեքեր – ԱՄՆ-ի հարավային նահանգներում աղքատ սպիտակամորթներին տրվող ժարգոնային անվանում: (Ծանոթագրությունները՝ newmag-ի):

— Ինչպե՞ս թե չի լինելու, – այլայլված բացականչեցին երկվորյակները, կարծես խաբեության զոհ էին դարձել:

— Սիրունի՛կս, աղավնյա՛կս, իհարկե, պատերազմ լինելու է: Հնարավոր է, որ յանկիները մեզնից վախենում են, բայց երկու օր առաջ Սամթեր ամրոցի ջախջախիչ ռմբակոծումով գեներալ Բորգարդը նրանց այնպիսի հարված հասցրեց, որ նրանք ստիպված են եղել կռվել, այլապես վախկոտ կհամարվեին և ամբողջ աշխարհի առաջ ամոթով կմնային: Իսկ ինչ վերաբերում է Կոնֆեդերացիային...

Սքարլեթը ծամածռեց դեմքը՝ անհամբեր ու ձանձրացած:

— Եթե մի անգամ էլ արտասանեք այդ «պատերազմ» բառը, ես տուն կգընամ և դուռը ներսից կկողպեմ: Ոչ մի բառ ինձ այդպես չի ձանձրացնում, մեկ էլ երևի «անջատում» բառը: Հայրիկն առավուտից իրիկուն պատերազմից է խոսում, նրան այցելության եկած պարոնները խոսում են Սոմթեր ամրոցի և Նահանգների իրավունքների մասին: Ուրախ եմ, որ գոնե Ջորջիան անջատվեց Ծննդյան տոներից հետո, թե չէ դա էլ չէինք ունենա: Մի անգամ էլ խոսք բացվի այդ մասին՝ տուն կգնամ, դուռն էլ կկողպեմ:

Սքարլեթն իր խոսքի տերն էր. նա տանել չէր կարողանում այն զրույցները, որոնք անձի շուրջը չէին պտտվում: Այնուամենայնիվ, այդ բառերն արտասանելիս, օրհորդը ժպտում էր՝ ցուցադրելով այտերի փոսիկները, և թիթեռնիկի թևերի պես արագ-արագ իրար էր խփում սև, արտահայտիչ թարթիչները: Տղաները գերված էին նրա հմայքով, ինչը շատ լավ զգում էր Սքարլեթը, և շտապեցին ներողություն խնդրել նրան հոգնեցնելու համար:

Սքարլեթի հետաքրքրության բացակայությունը բնավ չազդեց տղաների՝ նրա հանդեպ ունեցած վերաբերմունքի վրա: Ավելին, նրա վարկանիշն ավելի բարձրացավ, քանի որ պատերազմը տղամարդկանց գործն էր, կանայք դրա հետ առնչություն չունեին: Այսպիսով, Սքարլեթի անտարբերությունն ընկալվում էր իբրև կանացիության վառ ապացույց:

Շեղելով տղաների ուշադրությունը պատերազմից՝ Սքարլեթը կրկին անդրադարձավ իրեն հետաքրքրող հարցին.

— Եվ ի՞նչ ասաց ձեր մայրը, երբ իմացավ, որ ձեզ հեռացրել են համալսարանից:

Տղաները շվարած նայեցին իրար: Նրանք հիշեցին իրենց մոր արձագանքը, երբ տնօրինության պնդմամբ ստիպված էին լքել Վիրջինիայի համալսարանը:

— Դե՛,– ծոր տվեց Ստյուարտը,– նա դեռ որևէ բան ասելու հնարավորություն չի ունեցել: Մենք Թոմի հետ տնից վաղ դուրս եկանք, մինչ մայրիկը կարթնա- նար: Թոմը բուն է դրել Ֆոնտեյնների տանը, իսկ մենք եկել ենք ձեզ մոտ:

— Իսկ անցած գիշեր, երբ տուն եկաք, մի՞թե նա բան չասաց:

— Անցյալ գիշեր բախտներս բերեց: Մեր տուն հասնելուն պես բերեցին այն նժույգը, որ մայրիկը գնել էր Ատլանտայում, և ամեն ինչ խառնվեց իրար, որովհետև այդ աժդահա վայրենին... Սքարլեթ, հորդ պիտի ասես, որ շուտ գնա ու տեսնի դրան: Իրեն ուղեկցող ձիապանին տանջամահ արեց և քացիներով խեղճացրեց երկու սևամորթի, որոնք դիմավորել էին նրան Ջոնզբորոյի կայարանում: Իսկ մեր գալուց առաջ նա քարուքանդ էր արել իր ախոռը և մահվան դուռը հասցրել մայրիկի սիրած նժույգներից մեկին՝ Ելակին: Մենք տեսանք մայրիկին ախոռում՝ շաքարի պարկը ձեռքին: Նա փորձում էր շահել ձիու սիրտը, և, ասեմ, դա նրան հաջողվում էր: Սևամորթները՝ շնչակտուր ու լեղաճաք, կախվել էին ձիու սանձից, բայց մայրիկը ձիու հետ այնպես էր զրուցում, կարծես հին ընկերներ լինեին, ու ձին նրա ձեռքից շաքար էր ուտում:

Մեզ նկատելով մայրիկն ասաց.

— Տեր Աստված, դարձյալ երեքդ էլ տանն եք: Դուք Եգիպտոսի ժանտախտից էլ վատ աղետ եք:

Այդ ժամանակ ձին սկսեց փնջացնել և հետ-հետ գնալ, ու մայրիկն ասաց.

— Չքվե՛ք այստեղից: Չե՛ք տեսնում, որ իմ ձիուկը նյարդայնանում է: Դե, մենք էլ գնացինք քնելու, իսկ առավոտ վաղ արթնացանք, նախքան նա մեզ կբռներ: Բոյդին թողեցինք, որ հետը լեզու գտնի:

— Ձեր կարծիքով՝ նա կձեռի՞ Բոյդին:

Սքարլեթը կոմսության բոլոր բնակիչների նման զարմացած էր իր հասուն որդիների հանդեպ միսսիս Թարլթոնի վերաբերմունքից, որն արտահայտվում էր տղաների մեջքին ամեն պատեհ առիթով մահակ իջեցնելով:

Բեատրիս Թարլթոնը բազմազբաղ կին էր: Բամբակի մեծ պլանտացիա ուներ և ոչ միայն կառավարում էր հարյուրավոր սևամորթ ստրուկների և ութ որդիների կյանքը, այլև նահանգի ամենամեծ ձիաբուծական ֆերմայի տերն էր: Շատ տաքարյուն էր, որդիների չարաճճի արարքներից հաճախ հունից դուրս էր գալիս, և թեպետ ոչ ոք իրավունք չունեիր հարվածել ձիերին կամ ստրուկներին, սակայն, տիկնոջ կարծիքով, իր որդիներին լավ քոթակը երբեք չէր խանգարի:

— Չէ՛, Բոյդին չի ծեծի: Բոյդին մատով անգամ չի դիպչի: Նախ Բոյդը տարիքով ամենամեծն է, հետո մարմնով շատ նվազ է,– ասաց Ստյուարտը՝ հպարտանալով իր ամրակազմությամբ,– դրա համար էլ Բոյդին թողեցինք տանը, որ բացատրություններ տա: Մայրիկը պիտի ձեռք քաշի մեզ քոթակելուց: Մենք տասնինը տարեկան ենք, իսկ նա մեզ կաթնակերների տեղ է դնում:

— Իսկ ձեր մայրիկը նո՞ր ձիով է գնալու բարբեքյուի՝ Վիլքսերի մոտ:

— Նա ուզում է, բայց հայրիկն ասում է, որ դա շատ վտանգավոր է: Քույրիկներն էլ դեմ են: Ասում են՝ լավ կլիներ, որ մայրիկը վերջապես երեկոյթի գնա իսկական լեդիի նման, այսինքն՝ կառքով:

— Հուսով եմ՝ վաղն անձրև չի գա,– ասաց Սքարլետը,– մի շաբաթ շարունակ անձրևում է: Շատ վատ է, երբ բարբեքյուն բացօթյա տարածքից տեղափոխվում է տուն:

— Վաղը պայծառ օր է լինելու, հունիսյան եղանակի պես շոգ,– ասաց Ստյուարտը,– դու մայրամուտի՛ն նայիր, դրանով միշտ կարելի է կանխագուշակել եղանակը:

Նրանք նայում էին հորիզոնի երկայնքով ձգվող՝ Ջերալդ Օ՛Հարայի նոր հերկված բամբակի դաշտերին. մայր մտնող արևի բոսորագույն ցուլքերը հանգչում էին Ֆլինտ գետի մյուս ափի բլուրների հետևում, և ապրիլյան շոգը վերածվում էր մեղմ ու զով զեփյուռի:

Այդ տարի գարունը շուտ էր եկել իր հորդառատ անձրևներով, դեղձենիների վարդագույն ծաղկունքով, հոնենու ծաղկած ծառերի սպիտակ աստղիկները զարդարել էին գետի սև հունը և հեռավոր բլուրները: Մայրամուտի բոսորագույն ցուլքը գունավորում էր հերկված դաշտերի երկար ակոսները՝ կարմրավուն վարելահողին հաղորդելով ալ կարմիր գույն:

Խոնավ, քաղցած հողը լանջաբաց սպասում էր բամբակի սերմերին, մարգերի ավազե բլրակները գագաթի մոտ վարդագույն երանգ էին ստացել, իսկ մարգերի ակոսների խորշերում գույնը խտանում էր՝ երևալով մե՛կ ալ կարմիր, մե՛կ շագանակագույն, մե՛կ էլ բոսորագույն: Սպիտակ ներկված առանձնատունը նմանվում էր ամեհի ծովում լողացող կղզու: Ծովն ալիքվում էր, գալարվում, մահիկաձև քուլաները քարանում էին այն պահին, երբ վարդագույն կոհակները ձեղքում էին մակերևույթը:

Մարգերն այնպես ուղիղ չէին ձգվում, ինչպես, ասենք, Ջորջիայի կենտրոնական պլանտացիաների շիկահողում կամ ափամերձ պլանտացիա-

ների սևահողերում: Հյուսիսային այս զառիթափ տարածքը հերկվում էր ալիքաձև, որ բերրի սևահողը չլցվի գետի մեջ: Դա վայրի հող էր, որ անձրևներից հետո արյան գույն էր ստանում, իսկ երաշտի ժամանակ դառնում էր քարե փոշի՝ լավագույն հողը բամբակ աճեցնելու համար: Սպիտակ տների, հերկված խաղաղ դաշտերի, անշտապ հոսող գետերի երկիրն իրականում լեցուն էր կտրուկ հակադրություններով, պայծառ արևի և ահագնացող ստվերների ընդմիջվող հերթագայությամբ:

Բաց ցանքատարածությունները, մղոններ ձգվող բամբակե դաշտերը խաղաղ և ինքնագոհ ժպտում էին արևին: Դաշտերն օղակող կուսական անտառները սառն էին ու մթամած նույնիսկ ամենաշոգ եղանակին, առեղծվածային, անգամ չարագուշակ: Նրանք սոճիների մեղմիկ հոգոցներով և համբերատար սպասումով կարծես գուժում էին. «Զգուշացե՛ք, զգուշացե՛ք, մենք ժամանակին այստեղ տեր ենք եղել և նորից կարող ենք տիրանալ ամեն ինչի»:

Ագարակի շենքին նստած երիտասարդների ականջին էին հասնում սըմբակների կտկտոցը, ասպանդակների զնգզնգոցը, սևամորթների անհոգ ծիծաղը: Դաշտերում աշխատող ստրուկները ջորիների հետ տուն էին վերադառնում: Տնից լսվում էր Սքարլեթի մոր՝ Էլին Օ՛Հարայի ձայնը: Նա կանչում էր փոքր, սևամորթ աղջնակին, որի մոտ էր տան բանալիների խուրձը:

Մանկական զնգուն ձայնն արձագանքեց՝ հիմա, մե՛ն, հետո լսվեցին դեպի հետնախոհանոց տանող ոտնաձայները: Էլին Օ՛Հարան պատրաստվում էր տուն դարձած աշխատավորներին ճաշ մատուցել: Փորքը՝ Տառայի սպասյակ-կառավարիչը, ընթրիքի սեղանն էր գցում:

Այդ ձայները լսելուն պես երկվորյակները հասկացան, որ իրենց տուն գնալու ժամանակն է: Բայց մորը հանդիպելու հեռանկարն այնքան տհաճ էր, որ նրանք ոտքները կախ գցեցին՝ Սքարլեթից հրավեր ստանալու ականակալիքով:

— Ի դեպ, Սքարլեթ, — ասաց Բրենտը, — ինչ վերաբերում է վաղվա օրվան, ենթադրենք, մենք տուն չէինք եկել ու չէինք իմացել պարահանդեսի և բարբեքյուի մասին: Բայց սա չի նշանակում, որ մենք պիտի զրկված լինենք քեզ հետ պարելու հնարավորությունից: Հուսով եմ, դու չես խոստացել ուրիշներին քո բոլոր պարերը:

— Իհարկե, խոստացել եմ: Ի՞նչ իմանայի, որ հետ եք գալու: Ուզում էիք պարահանդեսին ցգվա՞ծ մնայի պատի մոտ, միայնակ, աչքս ջուր կտրած ձեր ճանապարհին:

— Դու և միայնա՛կ,– լիաթոք հռչակացին տղաները: — Դե, լսիր, սիրելի՛ս: Առաջին վալսիդ զուգընկերը ես եմ, երկրորդ պարը տալիս ես Ստյուարտին, իսկ հետո կճաշես մեզ հետ: Անցյալ պարահանդեսի նման կնստենք աստիճաններին, և Մամմի Ջինսին մեզ համար բախտագուշակություն կանի:

— Չեմ սիրում Մամմի Ջինսի գուշակությունները: Ինձ համար գուշակել է, որ ամուսնանալու եմ սևահեր, սև բեղերով տղամարդու հետ, իսկ ես սև մազերով տղամարդկանց տանել չեմ կարողանում:

— Քեզ դուր են գալիս կարմրահեր տղամարդիկ, ճիշտ չէ՞, սիրելի՛ս,– խնդմնդաց Բրենտը,– դե, հենց հիմա խոստացիր, որ կպարես մեզ հետ բոլոր վալսերը, իսկ ճաշի ժամանակ կնստես մեր կողքին: Եթե խոսքիդ տերը լինես, քեզ մի գաղտնիք կասենք:

— Ի՞նչ գաղտնիք,– բացականչեց Սքարլեթը՝ երեխայի պես ոգևորված:

— Դա այն գաղտնիքն է, որ մենք լսեցինք Ատլանտայում, Սթոն: Բայց չէ՞ որ խոստացել էինք ոչ մեկին չասել:

— Մեզ այդ մասին պատմել է միսս Փիթին:

— Ո՞վ:

— Դե, էջլի Վիլքսի քույրը, որն ապրում է Ատլանտայում, միսս Փիթի Համիլթոնը՝ Չարլզի և Մելանիի հորաքույրը:

— Ճանաչում եմ նրան, ավելի տարօրինակ տիկին կյանքումս չեմ տեսել:

— Երեկ Ատլանտայում մենք սպասում էինք տուն տանող գնացքին, բեռները բարձում էին բեռնատար վագոն, երբ նա կանգ առավ և մեզ հետ զրույցի բռնվեց ու ասաց, որ վաղը Վիլքսերի պարահանդեսին հայտարարվելու է նշանադրության մասին:

— Ա՛հ, դրանից ես տեղյակ եմ,– հիասթափված ծոր տվեց Սքարլեթը,– նրա տխմար զարմիկ Չարլզ Համիլթոնը և Հոնի Վիլքսը: Քանի տարի է, բոլորը գիտեն, որ մի օր նրանք ամուսնանալու են, թեպետ Չարլզը դրանից առանձնապես ոգևորված չէ:

— Այսինքն՝ դու նրան տխմա՛ր ես համարում,– հարցրեց Բրենտը,– բայց անցյալ Ծննդյան տոներին նա անվերջ քո շուրջն էր պտտվում:

Սքարլեթն անտարբերությամբ ուները վեր քաշեց:

— Ես չեմ կարող նրան արգելել պտտվել շուրջս, բայց ինձ թվում է, որ նա ղզիկ է:

— Բայց ես այդ նշանադրության մասին չեմ ասում,– հաղթական վրա տվեց Ստյուարտը: Էջլի Վիլքսն է նշանվում Չարլզի քրոջ՝ Մելանիի հետ:

Սքարլեթի դեմքի արտահայտությունը մնաց անփոփոխ, սակայն նրա շրթունքները սպիտակեցին: Ասես նրան սարսափելի հարված հասցրին, և այդ ցնցումից հետո նա չէր գիտակցում, թե ինչ է կատարվում իր շուրջը:

Նա նայեց Ստյուարտին դեմքի այնպիսի հանգիստ արտահայտությամբ, որ վերլուծական կարողություններով աչքի չընկնող երիտասարդին թվաց, թե Սքարլեթը պարզապես զարմացած է կամ հետաքրքրված:

— Միսս Փիթին ասաց, որ նշանդրեքի մասին չէին ուզում հայտարարել մինչև մյուս տարի, բայց պատերազմի մասին այդ բոլոր խոսքուզրույցներից հետո երկու ընտանիքներն էլ որոշեցին արագացնել ամուսնությունը, որի մասին և կհայտնեն վաղը, ճաշի ժամանակ:

— Դե, Սքարլեթ, մենք բացեցինք գաղտնիքը, իսկ հիմա դու պետք է խոստանաս ճաշի ժամանակ նստել մեր կողքին:

— Այո, իհարկե, — մեքենայաբար պատասխանեց Սքարլեթը:

— Իսկ բոլոր վալսերը:

— Բոլորը:

— Ի՞նչ անուշիկն ես: Վստահ եմ, որ բոլոր տղաները կատաղությունից կտրաքեն:

— Թող կատաղեն, — ասաց Բրենտը: Մենք նրանց հախից կգանք:

— Առավոտյան էլ, բարբեքյուի ժամանակ, կնստես մեր կողքին:

— Ի՞նչ ասացիր:

Ստյուարտը կրկնեց իր խնդրանքը:

— Դե՛, իհարկե:

Երկվորյակները հաղթական նայեցին իրար, բայց նրանց հայացքներում թեթևակի զարմանք կար: Նրանք, իհարկե, վստահ էին, որ Սքարլեթի նախընտրելի երկրպագուներից են, բայց երբեք աղջկա բարեհաճ համաձայնությունը նրանց այդքան հեշտ չէր տրվել: Սովորաբար նրանք երկար աղաչում-պաղատում էին, իսկ Սքարլեթը ձգձգում էր՝ ո՛չ համաձայնում էր, ո՛չ էլ մերժում, ծիծաղում էր, երբ նրանք նեղանում էին՝ անտարբեր սառնությամբ արձագանքելով նրանց բարկությանը:

Իսկ այսօր Սքարլեթն իրենց նվիրեց իր վաղվա երեկոն, բարբեքյուի ժամանակ իր կողքին նստելու և վալսերը պարելու արտոնությունները: Դե, նրանք ամեն ինչ կանեն, որ վալսից բացի ուրիշ պարեր չլինեն: Դրա համար արժեք դուրս մնալ համալսարանից: